

Dal Stivens D. Stivens- Kamenáč Bill 5.11.2000

Dal Stivens Kamenáč Bill

© www.palmknihy.cz

Obsah:

[Kamenáč Bill poráží ohromné moskyty](#)

[Největší skokan](#)

[Krajina moc úrodná](#)

[Drzí zajíci](#)

[Ohromný víchr](#)

[Krajina zlých hadů](#)

[Veliké závody](#)

[Krajina moc studená](#)

[Báječný pes](#)

[Chrápající treska](#)

BODY>

Dal Stivens- Kamenáč Bill

Tento text, stejně jako mnoho dalších, najdete na internetové stránce www.palmknihy.cz

Připravili jsme pro Vás:

- Povídky
- Romány
- Dokumenty
- Právní texty

Veškeré texty publikované na stránkách www.palmknihy.cz jsou zveřejněné v souladu s autorskými právy.

Kamenáč Bill poráží ohromné moskyty

V těch dávných dnech bývali moskyti na Severním pobřeží velcí jak chrti, a když už je řeč o psech, krčivali se taky ve větvích kaučukovníků a štěkali jak psi, než se do vás pustili a bodli. Mezi oběma konci křídel měřivali pět stop a sosáky mívali na tři stopy. Vyzráli na kdekoho, až se tam nachomýtl Kamenáč Bill a ukázal tamějším křupanům, jak s nimi zatočit, tak jako jinde po Austrálii křupanům ukázal, jak

zatočit s velkým vichrem, co vždycky přefoukl psy naruby, a jak obdělávat krajinu moc chudou, krajinu moc příkrou, krajinu, kde je moc hadů, a ty všechny ostatní a jak vypěstovat největší dobytek na světě, největší ovce na světě a to všechno ostatní.

O Kamenáčovi by se měla napsat knížka, co všechno pro Austrálii udělal, ale muselo by to být co nejdřív, než bude pozdě. Na Kamenáče a na jeho slavného šedého plnokrevníka Bílého oblaka už si vzpomínají jenom pamětníci starých časů, a rok co rok jich zbývá mň a mň. Fakticky už ani tihle starousedlíci si nejsou moc jisti, jak vlastně Kamenáč vypadal. Jedni říkají, že nebyl o moc větší než trpaslík, jenom takových pět stop a osm palců. Druzí tvrdí, že měl výšku slušnou, maličko přes šest stop. Ale všichni se shodují v tom, že měl dlouhé hnědé kníry a modré oči, ostré jak nebozezy, a že měl pořádnou páru, což dokazuje to, jak pobil ty obrovské moskáče na Severním pobřeží.

Co se týče toho, jak přišel Kamenáč ke své přezdínce, vysvětlení staříků se rozcházejí. Jedni říkají, že to proto, jak byl tvrdý jako kůra a dřevo eukalyptu kamenáče. Podle druhých to prý bylo kvůli tomu, že toho dřeva vždycky používal na topůrko k sekyře, na kočárek a tak dál. Jiní zase říkají, že když jednou putoval pouští, žvýkal tu kůru a zachránil se tak před smrtí žízni.

Když si Kamenáč na Severním pobřeží vybral úrodný pozemek, to už ho varovali před velikými moskáči, jenomže na ty obzvlášť veliké, co na ně tam v údolí na horách ten večer narazil, na ty připraven nebyl.

Sotva zahnal svoje stádo výstavních herefordek na planinu, kde je tráva šimrala do břicha, a vtom uslyšel velikánský rámus, jako by sedm tisíc ovčáckých psů štěkalo a vrčelo najednou. Zem se začne třást.

Nebe se zatmí. Kamenáčovi tři psi kňučí a vyjí a utíkají k němu. Od západu přiletí obrovský šedivý mrak ohromných moskáčů, půl míle do šířky a dvě do délky. Než stačí Kamenáč popadnout pušku, nápor vichru od moskytích křídel mu povalí psy na záda. Než stačí nabít, nárazy větru mu sfouknou kníry až do krku.

Nad hlavou mu zavíří ohromní moskáči. Těla mají veliká jak býk, sosáky sahají na pět stop. Sedm tisíc jich na Kamenáče přiletí ze severu, sedm tisíc se na něho přizene od jihu, sedm tisíc ho napadne od východu a sedm tisíc na něho střemhlav padne od západu. Tamti ze severu štěkají jak foxteriéri, ti od jihu jak pudli, od východu jak japončáci a ti ze západu jak špicli.

Kamenáč stojí ve třmenech, otáčí Bílého oblaka a praská z pušky kolem dokola. Tak rychle mu to jde, že je to jako jediná plynulá rána, ale nespadne ani moskáček. Kulky se od nich s rachotem odrážejí jako kroupy od plechové střechy.

Jedině je to trochu zastraší. Pět minut se spolu ve vzduchu radí a přitom vrčí a bručí. Těch sedm tisíc ohromných moskáčů přilétlých ze severu teď už štěká jak tarači, těch sedm tisíc od jihu štěká jak vlčáci, tamtěch sedm tisíc od východu jak ovčáci a těch sedm tisíc od západu jak buldoci. Zvednou vichr, až všichni tři psi udělají par kotrmelců. A Kamenáč se na Bílém oblaku točí tak rychle, až plnokrevník dostává závratě, puška se mu rozpálí do červena a hlaveň se chlíple ohne jako svíčka, když je velké vedro. Střílí teď nízko a broky na jedinou kruhovou ránu odstříhnou pár stovek sosáků.

A dál a dál pálí Kamenáč kruhové rány a zem je za chvíli hustě posetá samými sosáky a vzduch jen houstne nadávkami těch ohromných moskáčů, co přišli o sosák. Jsou teď vztekli jako had, když ho sekne, a vrčí jak vlčáci. A křídly tlučou do vzduchu tak prudce, že tři ovčáci už víří jak listí.

Kamenáčova brokovnice, rozžhavená do běla, šíří kolem dokola pevnou kruhovou zeď z olova, ale moskáči bez přestání nalítávají a dva z nich proniknou do stáda a už odnášejí Kamenáčova výstavního býčka. Kamenáč nestačí střílet. Vyráží na ně. Oba moskáči zabodnou sosák a červený herefordek zbělá a pak padne, splaskne jak balónek, když se do něho zapíchne špendlík.

Kamenáčovi za chvíli dojdou náboje. Ještě včas si vzpomene, že má zálesácký nůž. Pušku hodí do masy moskáčů. Pět stovek se jich zřítí v plamenech. Ale ostatní pokračují v náletu. Kamenáč seskočí. Když první ohromný moskáč zasvíští, Kamenáč uskočí a utne mu v letu sosák. Další půlhodinu dělá samé skoky stranou. Uskakuje, uhýbá, ucukává, skáče do vzduchu a padá na nos. A přitom pořád jen smíká a seká. A hromada sosáků je čím dál větší a moskáči jsou čím dál nepříjemnější. Jeden z nich na zlomeček vteřiny dostane sosák Kamenáčovi do hlavy, než ten stačí švihnout nožem a přeseknout mu ho. Za tu malou chvilku mu moskáč z vlasů vycucá všechnu barvu a zbytek života už mu zůstanou bíle. Pro Kamenáče to je taky trochu mrzuté, poněvadž pár vrstevníků si ho pak dobírá kvůli hnědým knírům, v domnění, že si je barví.

Navečer, když už Kamenáč par hodin bojoval s ohromnými moskáči a když mu do běla vycucali tři herefordky, ať dělal co dělal, a když tři psi už vykroužili tolik salt, že se jim točí hlava, a po zemi se už válí tolik sosáků, že ta zásoba Kamenáčovi stačí na všechny kůly, co potřebuje k ohradě na pastvinu, pustí se do něho moskyt ze všech největší. Sosák má dlouhý deset stop, a jak stoupá svíčkou nahoru, obtáhne si ho párkrát nohama jak břitvu. Štěká a vrčí jak tucet buldoků a u huby má pěnu. Postaví se na ocas a vyleze par mil. Pak padá rovnou po sosáku a sviští rychlostí sto mil v hodině. Kamenáčovi tři psi se proti nárazu větru zahrabou nohama do země, ale není to k ničemu. Udělají šest kotrmelců a skončí v potoce.

Zem se otrásá. Z moskáčovy huby cáká na Kamenáče vařící pěna. V příští vteřině je obrovský moskáč na něm. Kamenáč odskočí i uhne najednou a zálesáckým nožem mine sosák. Uragán Kamenáče odfoukne a ohromný moskáč z něho má sedící terč. Ale v prudkém letu se nemůže zarazit. Rovnou po sosáku vrazí v plné rychlosti do horského jasanu. Sosák mu vnikne dovnitř až po kořen a moskáč zůstane zírat na kůru, kterou má dva palce od kukadel. Pokouší se sosák vytáhnout a opírá se nohama o kůru, až mu svaly vržou. Ale je tam pořádně zapasován, a když si to uvědomí, začne vyvádět. Vyje, skučí a vrčí. Po celém kmeni slintá pěnu. A rozzuří se tak, že v momentě vycucne veliký horský jasan do sucha, jako by měl kůru oloupanou kolem dokola. Listí zežloutne a pak zhnědne a za chvíli se kůra odloupne. Moskáč se mízou nadme, až je desetkrát tak velký jako normálně, a potom se rozprskne na zelenou pěnu.

Ostatní moskáči pak začnou kvílet a naříkat jak smečka dingů při úplňku. Udělají kolem stromu veliký kruh a pomalu oblétaávají dokola, jako by drželi u nebožtíka stráž. Vydrží to tak deset minut a pak v jediném roji odletí.

Sotva poslední ohromný moskáč zmizel z dohledu, už se Kamenáč začal rozhlížet, kam by dal na noc herefordky do bezpečí. Takové místo našel v ohromné vykotlané kládě, zahnal herefordky dovnitř a usadil se u východu s Bílým oblakem a s třemi psy, kteří si teď lízali modřiny po kotrmelcích od moskytího vichru.

Moskáči toho přece jenom měli zatím dost. Ale příští večer, sotva Kamenáč zahnal herefordky dovnitř a obtáhl si na holince zálesácký nůž, už tu byli. Hned od začátku štěkali jak hafani a všichni si nohama obtahovali sosák, jak se s rámusem blížili.

Kamenáč stál u východu z klády a předváděl práci nohou jako prve, a za hodinku takových tisíc moskáčů přišlo o sosák. Jejich kumpáni se tak dožrali, že dupali po kládě sem a tam a vráželi sosák skrz dřevo jako sochor. Kamenáč za tu noc ztratil padesát herefordek, poněvadž nemohl nadlouho opustit východ z klády, aby jim stačil sosáky usekat.

Příští večer místo hlídky rozdělal Kamenáč u východu z klády ohýnek z hnoje, a sám se zatím vevnitř honil a sekal sosáky. Jen co se v kládě dostal asi dvě stě yardů nahoru, už se šest moskáčů usadilo na zemi a začalo křídly vhnět dovnitř kouř. Herefordky vyrazily ven a moskáči jich stovku dostali, než je Kamenáč na Bílém oblaku stačil sehnat dohromady.

Ale zbytek noci moskáči, jak vráželi do klády sosák, dostali jenom pět herefordek. Kamenáč už naučil psy, jak ukousnout sosák, když prorazí skrz.

Jednu noc příští měsíc, když moskáče zas jednou pobil, seděl Kamenáč u východu z klády a tu dostal nápad vypěstovat veliké včely, aby s moskáči bojovaly. Než si však uvědomil nebezpečí, ty veliké včely se spářily s moskáči a plodily moskely a včely ty se sosákem na obou koncích. Včely ti ještě nebyli tak zlí, poněvadž to byly víc včely nežli moskyti, a med, co nasbírali, vynesl Kamenáčovi v pozdějších letech hezkých par penčí. Zato moskely byly učiněná hrůza, a když s nimi Kamenáč sváděl bitvu, dávaly mu dvakrát tolik práce co moskáči. Jeden sosák sál a druhý bodal a jednou v potyčce s celým houfem jediná moskela vycucla Kamenáčovi jedním sosákem všecku barvu z gatí a zároveň ho druhým bodla, že vyskočil šestnáct stop vysoko.

Kamenáč pak začal pěstovat veliké sršně, aby bojovali s moskáči a moskelami. Musel na sebe vzít riziko, že se mu s nimi spáří jako ty veliké včely, ale naštěstí to neudělali. Nenáviděli moskáče a moskely víc než ochlasta limonádu, a i když byli mnohem menší než moskáči a moskely (jenom tři stopy i s nataženým žihadlem), byli tak bojovní, že se pouštěli i do svého stínu, když nebylo nic po ruce s čím se poprat. S pomocí těch sršňů se Kamenáč konečně mohl dostat se svou pěstitelskou prací o kousek dál a

rozhodl se, že si vyčistí pár akrů a bude pěstovat obilí. Začal oloupávat pár set velkých jasanů. V tu ránu se dostal do maléru. Stromy rostly tak rychle, že za tu dobu, než Kamenáč oloupal první kolem dokola, což mu zabralo celý den, štěpiny, které nadělal na začátku, sahaly už třicet stop vysoko. Kamenáč si pak udělal žebřík, jenomže než ho dal dohromady, první štěpiny už byly zase o deset stop výš.

Kamenáč hodil žebřík po moskele, která ho zrovna otravovala, a na hodinku se posadil na kládu a tahal se za špičky knírů. Za soumraku zapíská na sršně a sejde k velikému jasanu čekat na moskáče a moskely. Ze začátku na něho jdou spíš opatrně, ale když na ně Kamenáč zavolá par dohadů o tom, co byli jejich rodiče, náležitě se dožerou. Za chvilíčku už sviští v kruzích kolem dokola, brousí si sosáky a cákají po Kamenáčovi pěnu. Hned nato začnou štěkat jako hafani a zem se začne třást. A už se moskáči a moskely staví na ocas a už se jeden za druhým řítí rovnou dolů na Kamenáče. Kamenáč jenom uskakuje, a sup a už vletí jeden za druhým do velikých jasanů. A bum a bác a už se tam sosáky zapasují. A všichni moskáči vyklenou hřbet a pokoušejí se sosák vytáhnout a napínají svaly na hřbetě a na nohou. Když zjistí, že tam uvízli, dožerou se moskáči a moskely tak, že v momentě všechny velké jasyany uschnou. Všecku mizu z nich moskáči vycucnou a jeden za druhým se mízou nadmou a rozprsknou se v zelené spršce.

Moskely dělají ještě lepší dílo. Až do teďka si Kamenáč myslel, že se mu nepovedly, ale teď vrážejí do jasanů tolik jedu, že se stromy čtyřnásobně nafouknou a vybuchnou i s kořeny ze země, a každý přitom vyhodí pět tun hlíny. Kamenáčovi to uspoří svízel s klučením pařezů.

Potom už nemá Kamenáč žádné trápení ani s moskáči, ani s moskelami, poněvadž jich tak moc nezbyvá. Po pravdě řečeno, zjistil, že je musí nechat zase trošku rozmnožit pro ty doby, až bude chtít vymýtít par akrů.

Největší skokan

Ten šedý hřebeček moc velký není, na výšku má jen osmdesát palců, ale když s Trhákem Billym na hřbetě vyrazí z pažení, chápem, že máme před sebou toho největšího skokana na světě. Vyhoupne se a velikým obloukem vyletí do vzduchu a je slyšet, jak mu hřbet lupne jako péro, a když ztuhla dopadne na všechny čtyři, ten náraz s námi zatřese, jak tu sedíme na klandru. Rovnou z místa udělá za sebou deset, dvacet, třicet skoků a celou tu dobu kničí, jako by zapíchal sto prasat najednou. A Trhák Billy si tam sedí a jen se uculuje, jako kdyby se pohupoval v síťové houpačce.

A šedák začne být nebezpečnější než dvacet krajt tygrovitých v době páření a kroutí se a obrací a točí se a tancuje. Sklopí hlavu a víchr z nozder nadělá v prachu na dvoře díry. Oči mu rudě planou, a když se otočí, ten žár z nich nám sežehne tváře. Když vyrazí přes celý dvůr, jak by to vybuchla tyčka dynamitu. Dělá kolo kolo mlýnský. Dělá poskoky a dělá parádičky, skoky a salta. A Trhák Billy si tam sedí s ksichtíkem rozzářeným, jako by ho hladili po čelíčku.

A šedák už je divočejší než dvacet včelích rojů. Kňučí a řičí. Dělá přískoky a přemety. Kolíčky a kotrmelce. Vyhazuje a vyvádí. A Trhák Billy si tam sedí, na celé kolo se usmívá a volnou rukou si kroutí cigaretu.

A šedák už je tak navztekaný, že do prachu na dvoře vypálí hluboké díry a zvedne bouřku, která je od té doby pořád ještě na nebi a táhne směrem na Bourke. Oči má teď tak žhavé, až zasyčí, když mu na ně stříkne pěna od huby. A sklopí hlavu a pak udělá ten nej-nej-nejvelikánštější ze všech nejohromnějších skoků ze všech dvorů na celém Severním pobřeží. A v nejbližším momentě podpínka s velikým prásknutím rupne a Trhák Billy, pořád ještě rozkročmo v sedle, se vznese do vzduchu. Vyletí od nás jako rachejtle v předvečer Svátku impéria a za dvacet vteřin už je tisíc stop vysoko a koukáme mu rovnou na podrážky kanadek, které ještě pořád trčí ve třmenech. A pořád ještě se culí, jako by v neděli večer seděl v křesle u krbu, a bafá si ze žvára o sto šest. A pluje dál k bílému obláčku vysoko na modrém nebi a co nevidět už je z něho jenom tečka a za chvíli se ztratí. A třebas koukáme a čekáme, ani zdání, že by se vrátil, a když už nás od čučení do nebe bolí za krkem a dělají se nám před očima

mžítky, začnem se hlasitě dohadovat, co máme dělat, a Dlouhán Ned prohlásí, že se za Trhákem Billym vydá.

Než se dostane šedákovi na hřbet, seženem kdejaké laso, navážem je, až ho máme celou míli, a smyčku uvážem Nedovi kolem pasu.

A šedák zase vyrukuje s velikánským, senzačním skokem, a takových jde po sobě deset, dvacet, třicet. A Dlouhán Ned tam sedí, jako by se houpal v křesle, jenže se neusmívá. A my jsme připraveni povolovat laso. A šedák už je tentokrát vzteky tak bez sebe, že nechá otáček a obrátek, kroužků a káč, kotrmelců a kolíbek, poskoků a parádiček, skoků a salt. Ani mu z nozder nešlehá víchr a z očí plameny nesyčí. Sklopí hlavu až pod zadek a hvízdne do výšky jak velikánský bumerang, podpínka praskne jako rána z pusky a Dlouhán Ned, pořád rozkročmo v sedle, vyrazí k nebi šipkou. A my, co stačíme, povolujeme laso, až ho za chvíli zbývá už jen deset stop, a položíme se na něj jako přebornické družstvo v přetahování lanem. A už nás pět taky stoupa pod nebeskou bán a pak, když jsme od země už patnáct stop, nahoře ve výšce laso praskne, a jak je dlouhé, zřítí se a poráží nás.. A ve chvíli nám někde u velkého bílého oblaku zmizí Dlouhán Ned z dohledu, a třebaš ho vyhlížíme půl hodiny, není ani zdání, že by se vrátil.

Máme pak další poradou a Rarach Joe dostane ohromný nápad, že přinutí šedáka, aby ho vzal s sebou. Místo podpínky si vezme řetěz na krávy a pak vyleze šedákovi na hřbet. A ten už je tak zjančený, že si zas odbude svých třicet ohromných skoku, zrovna tak jako kroužky a kotrmelce, po skoky a pády, hopsání a hřbety, skoky a salta. A hřbet mu vzduchem zasviští jako obrovsky bumerang, kravský řetěz břinkne a praskne a Rarach Joe taky s vřiskotem vyletí do nebes jak meteor, kdyby letěl obráceně, a ještě v menší chvíli, než to trvalo Trhák Billym a Dlouhán Nedovi, se Rarach Joe ztratí v blankytu. A ten šedák je ještě pořád tak zjankovatělý, že si teď vzpomene a dělá si po dvoře přemety a piruety, odskoky a otáčky a to ostatní sám pro sebe. A třebaš vyhlížíme celou hodinu, nikde ani památky po Trhák Billym, ani památky po Dlouhán Nedovi, ani památky po Rarach Joeovi.

Koná se další pokec o tom, co se má udělat, ale je fakt, že nás ten šedák porazil. Zrovna mluvíme o tom, že by se měl zastřelit, a probíráme všechno pro a proti, když vtom se za námi ozve protahovaná: "Vždyť by to byla hanba, střilet takový hříbě!"

Rozhlídneme se a vidíme šlachovitěho chlápka, skoro až moc tenkého, než aby v parném dni vrhal stín, s obličejem takové barvy, jakou má stará kůže na sedle. Potichu příklusl na hezkém šedáku. Vidíme, že na sedle má stočené laso z nevydělané kůže, a okamžitě poznáme, že to je Kamenáč Bill. Povídáme mu, o co jde, a čekáme, že ho to překvapí, ale on jen pořád pokyvuje hlavou, a ještě jsme to ani nedopověděli, když najednou usekne par stop lasa a jde na dvůr.

"Vlastně je to legrace, takhle tam nahoru vyletět," povídá Kamenáč a pomalu se rozhlídne po nebi, "a já si to tam půjdu omrknout. Píchněte mi někdo, ať tenhle kus koňského dynamitu dostanu do pažení."

I když je to tentokrát, jako by se člověk pokoušel udržet v ohradě kulový blesk, přece se nám podaří dostat šedáka do pažení a Kamenáč si vezme kus lasa jako podpínku.

"Nevydělaná kůže vydrží všechno," povídá Kamenáč Bill a spustí se do sedla. Šedák je tentokrát tak záludný, že ani nepočká, až mu otevřem pažení, a odpustí si těch deset, dvacet, třicet skoků, zrovna tak jako přískoky a přemety, skoky a salta a to ostatní. Skloní hlavu, hřbet se vymrští do vzduchu, až zafíčí jako obrovsky bumerang, a kůň vyskočí rovnou z pažení. Je slyšet, jak laso z nevydělané kůže trošku pod tím náhlým nápořem zasténá, ale drží, a už šedák i s Kamenáčem na hřbetě vyplují do vzduchu. V životě jste neviděli udivenějšího koně. Dolní pysk mu spadl až ke spěnkám. Vystoupí tisíc stop a Kamenáč si tam jen sedí a usmívá se, jako by si dával s kamarády jednu tvrdou. Stoupají k velkému bílému oblaku a Kamenáč sem tam zamává, jako by jeli klusem po silnici. Těsně pod oblakem začnou zas sestupovat dolů a šedák už je teď tak bez sebe, že vyrazí do skoku, skoro ještě než dopadne na zem. Znova vystřelí nahoru a tentokrát jdou jasně přes okraj velkého mraku, a když se začnou snášet, padají na druhou stranu za kopec, na sever od ohrady. Dáváme pozor a za deset vteřin vidíme, jak Kamenáč a šedák zase vyletí do blankytu a Kamenáč mává tak bezstarostně, jako by si jen klusal pro postu.

Vystoupí tak vysoko, až zmizí, a už si myslíme, že nadobro jako Trhák Billy, Dlouhán Ned a Rarach Joe, ale za chvíli je uvidíme sestupovat. Přistanou pár mil od nás na jih, a v tom momentě už se zas ženou nahoru. Šedák už tentokrát musí být doopravdy bez sebe a zřejmě dává všechno do posledního trhaku,

oslniváku, marniváku, aby laso přetrhl a Kamenáče se zbavil, poněvadž tentokrát se mihnou dvakrát tak rychle jako předtím, a dřív než si stačíte olíznout rty, už zmizí z dohledu, a třeba kolik hodin čekáme, po Kamenáčovi a šedákovi ani památky.

Podle Kamenáče po tomhle posledním úžasném skoku on i šedák šipkou vyletí až přes hradbu mraků. Je taková zima, že dech před Kamenáčem zamrzá a musí si ho ulamovat, aby se neudusil. Plují v mlze, která je taky zamrzlá a řeže ho do obličejů. Potom se za chvíli začnou po velikánské křivce snášet dolů, a když Kamenáč odhaduje, že jsou s šedákem ještě hezky vysoko na obloze, na jednou se zastaví. Chvilí to trvá, než Kamenáčovi dojde, že přistáli na zmrzlé hradbě mračen.

Šedák už je tak znechucený, že udělá jenom par polovičatých poskoků a piruet, salt a svíček a vynechá obří skok, a za chvíli s ním Kamenáč přejde do kroku a začne objíždět kolem, poněvadž ho napadne, že by tu někde mohl být Trhák Billy, Dlouhán Ned a Rarach Joe. Všude je mlha, a tak začne Kamenáč halekat a za maličkou chvíli uslyší, jak mu par chlapů halekáním odpovídá, a najde je, jak dřepí na bobku kolem ohničku, který si rozdělali ze slámy a dřeva ze svých sedel. Když k nim Kamenáč přijede, zrovna se dohadují, jestli tohle rozežřeje hradbu mraků.

Kamenáč si teď musí lámat hlavu, jak je dostane všechny dolů. Šedák je všechny čtyři neunes, a mimoto je nebezpečí, že hradba mraků roztaje.

Tak tedy Kamenáč objíždí na šedáku v pomalých kroužcích kolem dokola a věnuje se trochu přemýšlení. Rád si takhle zauvažuje v klusu, ale šedák už je tak utrmácený, že se nezmůže než na krok. A když tak Kamenáč urazí asi deset mil a vyjezdí do mraku hluboké strouhy, najednou se mu rozsvítí. Sundá podpínku z nevydělané kůže, namočí ji do ledové vody ve strouze, aby se natahovala, a pak se on a ostatní chlapi na ni pověsí a tahají, až je jí skoro sedm tisíc stop, což Kamenáč počítá, že bude tak akorát. Když skončí, je kůže tenoučká jak pavučina, ale že je to nevydělaná kůže, je dost silná a vydrží všecko.

Kamenáč pak laso uváže k jednomu rampouchu a Trhák Billy, Dlouhán Ned a Rarach Joe po něm sklouznou do bezpečí a my je dole uvítáme pokřikem.

Čekáme potom na Kamenáče, ale uteče čtvrt hodiny, než ho uvidíme s šedákem plachtit dolů. Kamenáč sedí šedákovi na holém hřbetě a sedlo drží v ruce. Ukáže se, že šedák zjankovatěl, protože už je z toho všeho utrmácený a sklíčený, a Kamenáč musel čekat, až se mu led pod kopyty rozežřeje a propadnou se.

Šedák už je fakticky tak udolaný, že když s Kamenáčem přistanou sto yardů od domu, prostě mu dojdou síly a Kamenáč, který tak nerad chodí pěšky, ho musí odvést domu.

Krajina moc úrodná

Ukázalo se, že kus čokoládové půdy, co si Kamenáč vybral na Severním pobřeží, je úrodný až moc. Málem Kamenáče zničil. Mělo už ho varovat, když mu vycházková hůlka ze zimního dubu začala rašit, ale ne. Ta krásná čokoládová půda byla docela v pořádku, pokud z ní od přírody rostly stromy a tráva - i když třeba červi z ní byli občas nedůtkliví. Zasít kukuřici a dýně znamenalo říkat si o neštěstí.

Kamenáč zoral padesát akrů nížiny u řeky na kukuřici a na dýně. Doba byla pokročilá, a tak dělal jako d'as. Vrazil tam kukuřici a dal se do dýní. Ohromný mrak, deštěm skoro na prasknutí, začal stoupat po nebi, a tak aby uspořil čas, rozhodl se Kamenáč, že bude semínka sít se hřbetu Bílého oblaka. To mu pravděpodobně zachránilo život.

Vyrazil na šedákovi a semínka rozhazoval oběma rukama. Semínka padala napravo. Semínka padala nalevo. Kamenáč se díval jedině na ten veliký Černý mrak. Házel semínka napravo. Házel semínka nalevo. Setba padala na tu úrodnou půdu a klíčila okamžitě.

Bouřkový mrak se přiblížil. A Kamenáč rozsíval dál a rukama pořád rozhazoval a dýně pořád rostly. Výhonky už byly tlusté jako ruka, jako stehno, jako trup. Kamenáč ujížděl cvalem kupředu. Vířil semínka napravo a nalevo. Z dýní rostly výhonky jako prst, jako zápěstí, jako stehno.

Bouřkový mrak už byl ještě blíž. A Kamenáč rozsíval a rozsíval, ruce rozhazovaly a rozhazovaly a dýně rostly a rostly. Dozadu se neohlížel. Mrskal to napravo a nalevo. Šlahouny dýní se začaly po rovince plazit, potom kráčet a pak utíkat jak chrti. Bouřkový mrak byl ještě blíž a ještě větší. A Kamenáč jen sel a sel, rukama házel a házel a dýně rostly a rostly. Flákal to napravo a flákal nalevo. Šlahouny se nepozorovaně klusem vlekly po planině. Ale Kamenáč neslyšel nic.

Bouřkový mrak byl čím dál větší, černější a bližší. A Kamenáč sel, rukama házel a dýně rostly. Metal napravo a metal nalevo. Díval se na ohromný černý mrak nad sebou. Výhonek dýně, tlustý jak lodní lano, se mu zakýval před obličejem a shodil mu klobouk.

Kamenáč zasadil Bílému oblaku ostruhy. Zaryl je napravo a zaryl nalevo. Dozadu se neohlížel, ale slyšel, jak za ním dýně pádí.

Z velikého Černého mraku nad hlavou se spustil déšť. A Bílý oblak cválal dál a dýně se za nimi hnaly dál a výhonky se vlnily dál.

Kamenáčovy paty bušily jak třecí buchar a rukou s bičíkem se oháněl jako plavec. Z velikého mraku lilo a lilo, Bílý oblak pádil a pádil, dýně je stíhaly a stíhaly a výhonky vlály a vlály.

Kamenáčovy paty běhaly jak píst a ruka s bičíkem mávala jak cep. Z černého mraku přestávalo cedit a slunce začínalo klesat k obzoru a Bílý mrak začínal supět. Dýně je začínaly dohánět a výhonky se začínaly svíjet. Jeden z nich, rychlejší než ostatní, strhl Kamenáče ze hřbetu Bílého oblaka. Pět výhonků se mu omotalo kolem nohou. Pět se mu jich ovinulo kolem paží a trupu a pět ho švihalo do hrdla.

Kamenáč se napínal a zvedal, kroutil se a mlátil. Uvolnil si pravačku, vytasil zálesácky nůž, v zubech otevřel želižko a prosekal se ven. Nemohl najít Bílého oblaka a odrážel dýně, co za ním skákaly. Vyrázil po planině a když už mu nejrychlejší z výhonku házel na hlavu smyčku, najednou uviděl v cestě veliký strom. Vyšplhal do větví a výhonek, který se za nim dostal nejdál, mu urval zadek gatí.

To, do čeho Kamenáč vyskočil, byl kukuřičný stvol, a ten rostl tak rychle, že v minutě byl Kamenáč sto padesát stop vysoko. Ale třebas rostl dal a dal, Kamenáč v bezpečí nebyl. Pět dyňových Šlahounů lezlo za ním po tom gigantickém kukuřičném stvolu jak opice po tyči. Pět set výhonků po něm vlálo a šlehalo. Kamenáč vytasil zálesácký nůž. Oháněl se jím napravo a nalevo. Koukal dopředu. Koukal dozadu. Sekal je napravo a sekal nalevo a po třech hodinách se šlahouny stáhly po obří kukuřici o tři sta stop níž, aby si to rozmyslely.

Za svítání zaútočily dýně nanovo. Kamenáčův nůž blýskal nalevo. Blýskal napravo. Špiček výhonků bylo u paty kukuřice jak naseto. A celý den šlehaly dyne a sekal nůž a padaly výhonky a lil se pot Kamenáčovi s čela. Při západu slunce dýně zastavily akci.

Několik příštích týdnů podnikaly jen drobné útoky. Kamenáč si teď dělal naději, že by mohl vydržet do zimy, kdy mráz dýně zabije. S jídlem byl na tom dobře. Jedna kukuřičná palice mu stačila na týden a rostlina už byla tak vysoká, že zachytávala mraky. Díky tomu pršelo skoro pořád. Kamenáč doufal, že se Bílý mrak dostal na svobodu. Dole neviděl nic než moře gigantických dýňových listů, které se vlnily kolem obrovských kukuřic.

Během druhého měsíce, který Kamenáč trávil na kukuřici, listy zežloutly. Dýně jí ohlodaly kůru.

Kamenáč se tehdy jenom smál. Měl dost kukuřičných palic, že by mu vydržely na pět let, kdyby bylo zapotřebí.

Ale pár dní nato se nesmál, když se jednou žádný dešťový mrak na kukuřici nechytil. Slyšel rámus, jako když řadí vichřice v ohradě se zralou pšenicí. Viděl nejbližší dýňové výhonky, asi stovku stop pod sebou, jak se velice energicky o sebe trou. Nemohl kápnout na to, co to mají zalubem, až uviděl vycházet kouř. Zvedl se vítr. Za chvíli z toho byl plamínek velký jako palec, jako ruka, jako hlava, jako celé tělo. A kukuřičný stvol začal hořet a zrno v palicích začalo pukát a Kamenáč se začal cukat.

Vítr zesílil a plameny šlehaly dal. Dýně začaly tancovat. A kukuřice hořela dál a zrno jen pukalo a s Kamenáčem to jen cukalo. Dýně se začaly chechtat.

A vítr sílil a kukuřičný stvol nepřestával hořet, zní se nepřestávalo škvařit a Kamenáč nepřestával zuřit. Začal vrskem kukuřice houpat a začal se potit.

Vítr sílil a plameny pořád vyskakovaly, zní se pořád rozpukávalo a Kamenáč pořád poskakoval a pot z něho pořád odcakoval, a přitom Kamenáč pořád houpal vrskem kukuřice. A zrovna včas zahákl okraj

velikého dešťového mraku, který plul kolem.

Děšť oheň uhasil a Kamenáč se přestal natřásat, dýně přestaly jásat, ale zrní v palicích pukalo dál. Příštích pár měsíců způsobily Kamenáčovi dýně nejednu horkou chvilku, když bylo sucho. Ale teď už si dával pozor a začínal chytat mraky hned, jak uviděl, že se výhonky o sebe třou. Přišla zima a uhodily mrazy. Kamenáč nemohl tři noci spát, jak sebou dýně mlátily ve smrtelných křečích. Když byl konec, slezl čiperně po kukuřici dolů, třebas mu to trvalo skoro celý den.

Dal se do hledání Bílého oblaka. Šlo to těžko. Krok za krokem si musel cestu prosekávat zálesáckým nožem. Pořád na Bílého oblaka volal, ale když mu plnokrevník odpověděl zařetáním, nemohl ho najít. Jenom náhodou se dostal k obrovské dýni. V červenožlutém masu dýně spatřil tunel, vysoký sedm stop a široký pět. Někde hluboko uvnitř uslyšel Bílého oblaka ržát a pustil se do tunelu. Po hodině ostré chůze na něj přišel. Bílý oblak byl ve znamenité kondici a zrovna žral ze zdi tunelu. Bílý oblak byl mazaný kůň. Když viděl, že Kamenáč je na kukuřici v bezpečí, usoudil, že nejbezpečnější bude schovat se uvnitř v dýni, a tak se prokousal dovnitř a tam tu dobu strávil.

Na těch obrovských dýních vydělal Kamenáč spoustu peněz a chlapi na Severním pobřeží si z jejich kůry dělali stodoly a sila. Ačkoliv těch věcí, co kdy Kamenáče doběhly, moc není, přece jen po tom jednom roce svůj lán moc úrodné půdy nechal být. Zajedno proto, že si přál pěstovat borůvky a ostružiny, a to by znamenalo přivolávat na sebe katastrofu.

Drzí zajíci

Některé kopce v moc příkrém kraji byly tak strmé, že obilí rostlo klásky dolů, ale setí nedělalo Kamenáčovi valné starosti. Říkával potom, že jediné tenkrát si připadal jako velkostatkář. Lehával na svém polním lehátku a osivo pálil do půdy z brokovnice přes hlavu. Co se týče ne tak příkrých kopců, Kamenáč vynášel pluhy a vozy s menšími koly na vnitřní straně, takže jezdily lépe kolem svahů. Přišel taky na to, že když vypěstuje krávy s kratšíma nohama po jedné straně, stojí se jim pevněji a pasou se líp.

Pro člověka s Kamenáčovým nadáním nebyl žádný problém proměnit to ve skutek. V tom příkrém kraji mu největší trápení nedělaly ty strmé svahy, ale ohromní drzí zajíci. Jednou večer, když si Kamenáč smažil v chatě vejčka na slanině, zarachotilo něco v komínové rouře a na pánvi mu přistála pampeliška s celým drnem. Kamenáč vykoul komínem a uviděl starého zaječího macka, jak sedí na vršku toho moc příkrého kopce za chatou, drbe se a šklebí tak, že cení všechny řezáky.

"Vyud' si mě a olizni!" zařval Kamenáč. Zajíc se jenom ještě víc zašklebil, uchechtl se a skopl další drn s kopce do komína, a rovnou Kamenáčovi do obličeje.

"Zúrodní mě a ovej kytičkama!" zahřměl Kamenáč a vyběhl ven a pustil z řetězu svého chrta Střívka. Když macek uviděl, jak se Střívko blíží, skopl další drn do pánve, zašklebil se trochu víc, zachechtal trochu hlasitěji a odhopkal líně pryč. Jako všichni zajíci v tom moc příkrém kraji běhal proti směru hodinových ručiček a běhy na vnitřní straně měl kratší, aby se mohl rychleji pohybovat kolem kopce. Za pět minut macek vykonal celý okruh a přihopkoval z druhé strany kopce. Měl před Střívkem náskok sto yardů a běžel tak klidně, že jednou na vteřinku zapanáčkoval, obrátil se a řekl Střívkovi v zaječím jazyce něco neslušného a pak pokračoval. A Střívko zahafal a přidal. Když to zajíc uviděl, o trochu víc se zašklebil, o trochu víc natáhl běhy, aby si udržel náskok. A Střívko ještě přidal a zajíc natáhl běhy ještě o kapánek víc a pořád si udržoval náskok.

Zmizeli za kopcem, proti směru hodinových ručiček, a když se znova objevili, zajíc znova zapanáčkoval a řekl něco Střívkovi a odklusal. A znova Střívko zahafal a přidal a zajíc si pořád držel náskok.

Jak se přihnali potřetí, Střívko si šetřil dech a neodpovídal, když se s ním zajíc bavil. Ale nepřiblížil se o nic víc a zdálo se, že se zajíc teprve teď do toho dává.

A příště a pak ještě pětkrát to vypadalo pořád stejně; vpředu hopkal zajíc a vždycky se tu a tam zastavil, aby si zkrátil dlouhou chvíli nebo řekl něco nezdvořilého, a Střívko pořád sto yardů za ním.

Kamenáč pak psovi vynadal a Střívko přidával a přidával při každém kole, a stale nemohl vzdálenost zkrátit. A když proběhli sto kol a pořád a pořád přidávali, že Střívka byla už jen hnědá šmouha kolem kopce jako jeden ze Saturnových prstenů a že zajíce byl taky jeden menší Saturnův prstýnek, až na ty okamžiky, kdy se zastavil, aby si dělal ze psa legraci, a pořád se zdálo, že se teprv rozechřívá.

A za chvíli, když urazili dalších dvacet kol, Kamenáč si už nebyl jist, jestli ještě vidí ty dva hnědé prstény. A když zapadalo sluníčko a vykonali dalších padesát kol a pořád stupňovali tempo, Kamenáč už ani nevěděl jistě, jestli vůbec ještě obíhají kolem kopce, nebýt rachotu, jak odlétaly oblázky a jak Střívko těžce supěl, a kratičkých okamžiků, kdy Kamenáč stačil postřehnout macka, když se zrovna choval družně a na vteřinku se zastavil, než zase vyrazil ve zběsilém úprku.

Po dalších padesáti kolech byl ze Střívka už jen stín a hodinu po západu splynul s ostatními stíny. Když k tomu došlo, Kamenáč se na zajíce tak dohrál, že vtrhl do chaty a popadl ládovačku. Když zajíc uviděl, jak na něho míří puška, zaňafal na Kamenáče cosi nezdvořilého, zašklebil se až po slechy, zachichtal a pustil se pak do klidného poklusu. A třebaš měl Kamenáč dobrou mušku, macek kulce unikl za kopec a byl v bezpečí.

Když ráno Kamenáč vařil snídani, zaslechl zaječí pochichtávání. Vykoukl komínem a zahlédl na zlomeček vteřiny macka, nežli ten skopl pořádný oblázek s kopce do komína, Kamenáčovi rovnou do oka.

"Olemuj si mě krajka a na noc podkasej!" zařval Kamenáč a pak vzal flintu a ohnul ji, až byla do oblouku jako ten kopec, a vypálil po zajíci, jak odbíhal. Když zajíc uslyšel, jak za ním zpívá kulička, zašklebil se trochu víc, o maličko víc natáhl běhy a utekl před m za kopec.

Za třicet vteřin se ozval rachot oblázků a objevila se prška jisker; zajíc najednou stanul před Kamenáčem, ohrnul horní pysk, a když pak zaslechl, jak za ním bzučí kulka, zmizel jak blesk. A když zajíc uběhl sto kol, kulka se vzdala a vyčerpaně spadla Kamenáčovi k nohám. Kamenáč naládoval do flinty dvojitou dávku a dostal ránu, až udělal dva přemety nazad. Zajíc vyčkával a hlasitě se Kamenáčově akrobatice chechtal, než zmizel jak dým.

Za dvacet vteřin přihopkoval z druhé strany kopce, řekl cosi Kamenáčovi, a když pak uslyšel, jak za ním hvízdá kulička, natáhl krapet běhy a vyrazil, až za ním zůstala ohnivá čára. A když proběhl kolem kopce dvě stě kol, taky tahle kulka byla hotova a jemně pleskla Kamenáčovi u nohou.

Kamenáč nabil dvě dvojité dávky, zmáčkl spoušť a dostal ránu, až udělal čtyři salta nazad. Zajíc se zachechtal hlasitěji než dřív, a když pak uslyšel, jak se kulka blíží, zmizel zase závratnou rychlostí. A když proběhl kolem kopce tři sta kol, taky tahle kulka nechala zajíce zajícem a něžně klepla Kamenáčovi u nohou.

Kamenáč naládoval prach až do půli hlavně, stiskl spoušť a odletěl s kopce padesát yardů dolů, dřív než přešel do prvního salta. A když kulička prohnala zajíce tisíckrát kolem kopce, měla dost a unaveně klesla Kamenáčovi k nohám.

Kamenáč hodil širák na zem a dvacetkrát po něm zadupal. Pak dvacet minut plyně klel a dalších dvacet minut se tahal za konečky kníru. Nakonec sevřel pažbu ládovačky a ohýbal hlaveň přes koleno zpátky, až ji narovnal, a pak až ji zahrnul ve směru hodinových ručiček. Potom naládoval prachu, že kulka vězela u samého ústí hlavně, namířil ládovačku kolem kopce v opačném směru, než ve kterém zajíc běhal a předváděl své neslušné způsoby, a vypálil.

Když macek uviděl, jak Kamenáč proletěl sto padesát yardů, než dospěl k prvnímu saltu, nemařil tentokrát moc času chechtáním, ale hezky rychle vyrazil kolem kopce proti směru ručiček, jen se za ním kouřilo. V plné rychlosti naletěl na kulku, ta ho prorazila veskrz a zabila na místě, třebaš Kamenáč se tohle dověděl až mnohem později. Za pět hodin po tom dokončil Kamenáč poslední salto nazad, právě včas, aby sebral kulku i zajíce, když ztratili setrvačnost a spadli mu k nohám.

Toho večera si Kamenáč smažil na pánvi kousek zaječiny, když vtom nejdřív uslyšel zaječí chechtání, a když pak vykoukl komínem na vršek moc příkrého kopce, uviděl jiného macka, jak mu právě skopl drn s kopce na pánev.

Kamenáč se moc nebavil, šel a vzal ládovačku. Z těch sedmi let, co prožil v tom moc příkrém kraji, nejmiň dva roky strávil v saltech nazad, než odklidil drzé zaječí macky.

Ohromný víchr

V těch dávných dnech se v Riverine kolikrát zvedl takový víchr, že když nějaký pes otevřel tlamu a štěkal, obrátilo ho to naruby. A nebylo nic zvláštního, když některý farmář přijel domů a zjistil, že celou farmu, chalupu, větrník, ohradu, kůlny, stáje a hráze mu to svinulo jako obrovský kus linolea. Zem byla úrodná, ale možná že by se Riverina nikdy nedočkala osídlení, neobjevit se tam náhodou Kamenáč Bill a neukázat těm křupanům, jak se má s tím víchrem zacházet.

První, co Kamenáč podnikl, když si zabral šest set čtyřicet akrů, bylo, že si udělal pár set uzemňovacích kotev, které vážily každá deset tun, a zahákoval je na řetězy s články tlustými jako stehno jeho šedivého plnokrevníka Bílého oblaka.

"Ať mě spletou a upečou, jestli mi tyhle kotvy farmu neudrží," povídal Kamenáč, když byl hotov.

Nepočítal s tím velikánským víchrem.

Za týden nato, když se na Bílém oblaku vracel z cesty do města, objevil svou farmu dvě stě stop ve vzduchu, rozvinutou jako ohromný kouzelný koberec, jak odplouvá rychlostí třiceti uzlu za hodinu a vleče za sebou těch pár set kotev a vyrývá velikánské drny ze sousedovic pozemku.

"Ať mě roztočí a pustí!" zařval Kamenáč. „To ať jsem setsakra prokletej!“ A nasadil Bílému oblaku ostruhy a cvalem vyrazil za svou farmou. Víchr foukal o pár uzlů rychleji, když uviděl, jak se Kamenáč s Bílým oblakem ženou, a kotvy se kymácely skoro úplně nad zemí. A jedna zadní kotva zametla do vzduchu venkovní záchodek i s malým chlapečkem vevnitř. Jeho tatínek a dva strýčkové osedlali koně a vpadli do řady za Kamenáčem.

A dvě přední kotvy sebraly kurník a seník a jejich majitele osedlali koně a vyrazili za tatínkem, dvěma strýčky a za Kamenáčem. Víchr zafoukal silněji a tři zadní kotvy zas pro změnu sebraly koně s kočárkem a pana s šedými vousy, co ho řídil, dědečka, který klímal na přední verandě v houpacím křesle, a krůtu, která seděla na snůšce vajec. Příbuzní toho staříka s šedými vousy, co řídil kočárek, a toho dědečka, co seděl v křesle, a majitel krůty a těch vajec, všichni sedlali koně a s rámusem vyráželi v řadě za ostatními. A Kamenáč prudčeji zabodl ostruhy a víchr zadul víc a kotvy letěly dál a lapaly do vzduchu lidi a věci, a když už byla farma odváta sto mil, všechny kotvy byly plné a čtyři stovky příbuzných a majitelů se tloukly za Kamenáčem a chrlily na něho poklony.

Na farmě se mezitím Kamenáčovy ovce a krávy pásly, krávy bučely, poněvadž měly plná vemena, pšenice klíčila, větrník se točil a pumpoval vodu a holubi lítali a kroužili nad špejcharem. A jak se farma valila směrem na Kościuszkovu horu, začal Kamenáč uvažovat, jestli by se nedalo s té hory skočit na farmu a hospodařit na ní na obloze. A když poslouchal ty zdvořilůstky, co teď na něho řval v kočárku ten stařík s šedým plnovousem, ten druhý dědek v houpacím křesle, chlapeček na záchodě a ti ostatní zaháklí na kotvách, pomyslel si Kamenáč, že by se snad přece jenom měl pokusit dostat na farmu. A když vzal v úvahu ty poklony, co za ním hulákali příbuzní těch dvou starých dědků a toho chlapečka na latríně, majitel krůty a její snůšky vajec a ty čtyři stovky majitelů všelijakých kurníků, stodol, sil, kočárků, šňůr na prádlo, záchodků, kůlníček, ovocných stromů a toho ostatního, co teď viselo na kotvách, rozhodl se Kamenáč, že se na farmu dostat prostě musí. A ještě rázněji pobídl koně ostruhami a jako šipka vyrazil do svahu Kościuszkovy hory, koleny přinutil Bílého oblaka ke skoku přes mezeru, která tak zívala, že by si měla dát ruku před ústa, a dopadl na farmu akorát.

Ohromný víchr se tak dožral, že začal foukat o dobrých deset uzlů rychleji. Jedna kotva ustříhla špičku Kościuszkovy hory, půl tuctu ostatních se zachytilo na svazích a odvleklo horu tři mile, než ji pustilo.

Farma se zvedla o míli do vzduchu a kotvy se volně rozhoupaly.

Kamenáčovy krávy k němu s bučením přiběhly a povalily ho, psi na něho skákali, holubi ho pleskali po tvářích a přející posádka na kotvách na něho povzbudivě volala.

"Ať se scvrknu a spletu," zařval Kamenáč, vyskočil na nohy, rozběhl se, zapřáhl bulíky a jednu za druhou vytáhl nahoru kotvy, vyprázdnil je a zase spustil. Když s tím byl hotov, čítal úlovek patnáct chlapů, pět ženských a tři děcka, dvě stě dvacet tři slepice, třicet krůt, jedenadvacet tuctů vajec, sedmnáct

záchodků, sedm kurníků, patnáct stodol, deset kůlníček, devatenáct sil, třináct kočárků a bryček, sedm fotelů, osmnáct telegrafních tyčí, šestatřicet větrníků, třiačtyřicet ovocných stromů, třiadvadesát rezervních kol ke kočárkům, vozíkům a bryčkám, devětasedmdesát šňůr na prádlo, některé i s prádlem a různými maličkostmi, tři sta jedenáct chciplých koček a větší krámy ze sedmnácti smetišť.

"Utluču tě a upeču!" štěkal dědek s šedivými vousy. "Zakroutím ti krk, jestli s náma okamžitě nepřistaneš!"

"Dej se olemovat a na noc podkasat!" odpověděl mu Kamenáč a tahal se za kníry. Pak vyrazil a vtáhl nahoru deset nejdelších kotev a spojil je dohromady.

"Hnáty ti zpřerážím a zblbnu tě! Já to dám k soudu!" křičel šedivý plnovous, když se dostával přes palubu. "Vyrvu tě i s kořenem a zkroutím jak houžvičku! Já půjdu k advokátovi!" řval druhý dědek, když položil nohu na zem. "Hnáty ti zpřerážet, zaživa tě upíct, vyrvat tě s kořenama, zakroutit ti chřtán! Na to jsou paragrafy!" ječeli ostatní, když opouštěli plovoucí farmu.

Kamenáč se rozhodl, že příštích pár let udělá lip, když bude sedlačit na nebi. Odběhl a podojil krávy, uvázal psy, nakrmil holuby, zapráhl koně a zoral pole, která ležela ladem, spravil postroje a nářadí. Ohromný víchr byl tak zstrašený, že foukal jemněji a o moc uzlů pomaleji a farma plula ve velkých kruzích nad Austrálií. Jenom že jeden den byla nad Košciuskovou horou a mlíko zamrzalo kravám ve vemeně a vzešlé obilí zašlo, a příště se octla nad Lázněmi Alice a mlíko se uvařilo dřív než je Kamenáč stačil vydojit a zasetá kukuřice se v zemi upražila. Kamenáč ji později prodal jako kalorku k snídani, jenomže jak říkal je na nebi, aby sedlačil, a ne aby tovarničil.

"Ať se v tejdnu rozprsknu na čtyři doby!" křičel Kamenáč a tahal se za knír. Vyškubal si všechny vousy po levé straně, než se mu rozsvítilo a dostal nápad udělat si kormidlo, vysoké dvě stě stop, z toho zinkovaného plechu na silech, kolnách, stodolách a záchodech, co je měl vypůjčené. Potřeboval tři bulíky a dva páry koní, aby tím kormidlem otočil. Příštích pár měsíců udržoval Kamenáč farmu, aby se houpala nad Riverinou, poněvadž tamní podmínky dobře znal.

Nějaký čas bylo podnebí v Riverine dobré, ale pak přišlo sucho. Kamenáč zakormidloval k severnímu pobřeží, ale zjistil, že tam to taky za moc nestojí, až na jedno malé místočko. Bylo tak malé a farma letěla tak rychle, že se na ní udržela dobrá sezóna vždycky jenom pár minut. "Hrom do mě uhoď a roztriskej mě!" křičel Kamenáč a vyškubal si celý knír, než zdokonalil nebeské kotvy.

Potom už měl celou záležitost v hrsti. Příští tři léta měl sklizně náramné, když se s farmou pohyboval po kraji, zavěšoval se na dešťové mraky a zůstával na místech, kde počasí bylo dobré. Knír mu zase narostl a vydržel mu dlouho. Víchr už byl tak zakřiknutý, že se nezmohl na nic kloudnějšího než na jemný vánek. Koncem pátého roku všechny kůlny, stodoly, síla, kurníky, záchodky a fotely, co měl vypůjčené, zrovna tak jako jeho vlastní byly napěchovány zrním. "Ať mě olemujou a na noc podkasaj, jestli já teď nejsem na koni!" povídal Kamenáč, když se díval na svou plovoucí farmu. Víchr ho uslyšel a byl z toho tak skleslý, že foukal míň a jemněji a o moc uzlů pomaleji a farma začala klesat třicet tisíc stop na Austrálii.

"Ať se roztočím a rozprsknu, vždyť ty všechny soudy, co na mě čekají, mě zničí!" zařval Kamenáč a zakormidloval nad střední Austrálii. Víchr si zapal uši a foukal o moc uzlu pomaleji a farma klesala o dalších třicet tisíc stop a jedna přední kotva sebrala chlapíka s děvčetem, jak spolu v bryčce utíkali z domova. A jejich příbuzní, co se tloukli za nimi, cválali teď za Kamenáčem. A pro změnu zas tři zadní kotvy ukradly kompletní školu i s žáky a s panem učitelem, starou babičku v houpacím křesle a prasečí chlívku. A jejich příbuzní a majitelé všichni sedlali koně a vyráželi za Kamenáčem a jeho farmou, až se z nich kouřilo. A kotvy dal smetaly a chňapaly, a když byly plné, farma pomalu klesla do Austrálie.

"Ať mě upečou, jestli tě nepoženu k soudu!" křičel mladý párek a jejich osmadvacet příbuzných, stará babička a všichni ostatní dohromady.

"Hnáty ti zpřerážet, zaživa tě upíct, vyrvat tě z kořene, zakroutit ti chřtán!" křičel dědek s bílými vousy, starší o pět let, a mladík, co ho to sebralo na záchodě, a ti ostatní. "Ať nám hnáty přerazí, jestli my tě nezruinujem!"

A taky že ho zruinovali, takový člověka čeká vděk, a to jedině, co měl Kamenáč za to, že ty křupany naučil, jak porazit ohromný víchr, byla zkušenost.

Krajina zlých hadů

Kamenáč Bill utíkal před hadem v životě jenom jednou, a tenhle Joe Blake byl tak dlouhý, jako když tři páry bulíku spolu táhnou za namočené laso z nevydělané kůže. To bylo tenkrát, když si Kamenáč zabral šest set čtyřicet akrů v krajině zlých hadů. Bylo to v zimě a ze začátku Kamenáč na ty velké Joe Blaky moc pozor nedával, i když mu někdy balvany a skály přišly divné. Balvany byly ostrouhané na kameny, kameny opilované na oblázky a na všech viděl Kamenáč stopy vrubů jako po dlátě.

První, do čeho se Kamenáč pustil, bylo, že si ohrazoval pozemek. Byla to sice bezvadná práce z kůlů a zábradlí, ale Kamenáč si tu námahu mohl ušetřit. Jednou večer, když tam byl už par měsíců, usoudil Kamenáč, že už by mohl spát bez kabátu a bez bot. Když se ráno probudil, ohrada byla pryč. Našel ji svinutou jako divadelní kulisu železnice asi o dvacet mil dál. Nevšiml si totiž, že ji postavil na ohromném kobercovém hadovi.

Na tom místě pak začalo být hadů plno. Když chtěl jednou Kamenáč zabít hnědého hada, z prvních pěti klacků, které vzal do ruky, se vyklubali taky hadi. Potom nosíval Kamenáč při sobě tyčku a každé ráno z ní na obou koncích kousek usekl - jen aby měl jistotu. Jednou klacek minul a zasekl sekýru do země, černý had vystrčil z díry hlavu a kousl do topůrka a to naběhlo tak, že oko na sekýře prasklo.

Kromě kobercových, černých a hnědých hadů tu byli obručovní hadi, krajty tygrovitě a jedovaté užovky. Malí hádci měli zuby dlouhé jako jehly a ti prostředně velcí měli tesáky dlouhé jak podávky. Všichni kromě kobercových byli vztekli a většinou trávili čas tím, že syčeli a brousili si stoličky o kameny. Kamenáč potom říkal, že dívat se, jak po západu slunce lítají ze strání jiskry, je lepší podívaná než ohňostroji v Sydneyské zátoce.

Kamenáč se brzy naučil moc se na strání nezdržovat. Když tam byl poprvé, pět obručových hadů si nacpalo ocasy do tlamy a valilo se s kopce na něho. Kamenáč se nestačil dostat k tyčce a bývalo by po něm, nebýt toho, že hbitě zauvažoval. Protáhl se skrz ty první dva a dalším třem uskočil a praštil jim rukou nahoře do obruče. Ti tři pak mazali s kopce dolů tak rychle, že v plném tempu vrazili do těch prvních dvou, co se zrovna obraceli a chystali zas nahoru. Všech pět obručáků pak skončilo v potoce a byl z toho takový zmatek, že dva se pokoušeli strčit si do tlamy ocasy druhých. Zatímco si je mezi sebou třídili, podařilo se Kamenáčovi dostat se nahoru na planinu, kde mu obručáci ani většina ostatních Joe Blaků nedělali vůbec žádné trápení.

Později našel Kamenáč pro obručáky upotřebení. Čtyři si ochočil a udělal si z nich na bryčce pneumatiky. S nimi to byla nejpohodlnější jízda, jakou kdy zažil.

K setkání Kamenáče s tím opravdu obrovským hadem došlo, zrovna když se vracel se zásobami z města. Ujížděl hezky rychle, aby předhlonil bouřku, a málem s Bílým oblakem vjel na vršek toho, co pokládal za obrovskou kládu. Kamenáč a Bílý oblak skoro udělali salto nazad, když se to zvedlo a zasyčelo na ně.

Být ten, had akorát tak dlouhý, aby si ho člověk pamatoval, Kamenáč by se mu byl postavil, ale tenhle byl třikrát tak dlouhý. Kamenáč nečekal, že bude sbírat sedmikrásky. Ten ohromný Joe Blake se tvářil kysele, že mu to přetrhli, zrovna když si dával dvacet. Mrskl ocasem a srazil přes půl akru oloupaného podrostu. Vztyčil se na svých závitech a ukousl kus vršku velikého kaučukovníku. Otevřel tlamu, velkou jako vnitřek sedmadvacetigalonového pivního sudu, a odhalil tesáky dlouhé deset stop. Zasyčel jako stovka ulívaných táboráků. Uhodil tesáky o stráž srázu a začal si je brousit do ostré špičky. Trochu víc zakroužil ocasem a uklidil zbytek oloupaného mlázi a pak to rozsvítil za Kamenáčem a Bílým oblakem. Zrovna v tu chvíli se jim nad hlavou strhla bouřka.

Kamenáč s Bílým oblakem urazili půl mile a v brašnách u sedla jim přitom hovězí konzervy, hořčice a nakládaná zelenina jen drncaly, než veliký Joe odstartoval, ale to Jim nijak nepomohlo. Ohromný had pádil po zemi rychleji než pojišťovací agent za výhercem v loterii a kvapem je doháněl. Sto yardu za nimi syčel, jako by chtěl říci, jak se mu jeho vyhlídky zamlouvají. Kamenáčovi vzadu na krku a Bílému oblaku na zadku naskočily puchýře, v brašnách u sedla se hovězí začalo smažit jako na rožni a před hadem se děšť, než dopadl na zem, proměnil v páru.

A ten neřád Joe jim náskok ještě zkrátil. Jeho dech by Kamenáče s Bílým oblakem oddělal, nebýt jedné věci. Vyvolal tolik vzdušných přeludů, že se tím horký vzduch ochladil a srazil, než mohl zasáhnout Kamenáče s Bílým oblakem.

Sotva Kamenáčovi tohle došlo, otočil se s Bílým oblakem tak rychle, že div šedák nevrazil sám do sebe, a honem vypálil z brokovnice na ohromné hadi tělo a mířil při tom rovnou do tlamy. Kamenáč měl mušku správnou, ale broky se s rachotem odrazily jako hrst šterku od plechové střechy. Ohromný had maličko zatřásl hlavou a pádil dál. Kamenáč mu práskl do palice. Broky se odrazily stejně jako prve.

Kamenáč zabodl ostruhy a ujížděl. Do velikého stromu zrovna v cestě uhodil blesk a rozštípl ho vprostředku až dolů a rozevřel ho tak, že se obě půlky skoro dotýkaly země. Kamenáč viděl, že nestačí dost rychle uhnout, aby ho objel, a tak s Bílým oblakem proskočil. Ohromný Joe skočil do rozštěpu za Kamenáčem a ty dvě půlky stromu se k sobě seskočily a zaklínily ho pevně zrovna v půli.

Kamenáč už počítal, že je zachráněn, a přitáhl uzdu, ale musel se ještě trochu poučit, co je to doopravdy veliký had v krajině zlých hadů. Ten neřád had se rozzlobil. Syčel, jako by sto lokomotiv najednou pouštělo páru. Mrskal ocasem a klátil hlavou. Jazykem práskal, až nadělal víc rámusu než hrom, co zrovna řádl. Zaplnil vzduch smradlavým dechem. Mlátil do stromu hlavou. Smrští se. Nafoukl se. Ale strom, i když trochu sténal a naříkal, držel jeho tělo pevně. Had se rozzuřil, takže začal do stromu tlouct tesáky, a tváře se mu nafoukly, jak si pumpoval jed. Okamžitě začal strom nabíhat a otékat, pokaždé o stopu, pak pokaždé o yard, až byl pětkrát, potom desetkrát a pak patnáctkrát větší než normálně, a potom praskl jako vřed a ohromný had byl volný.

Začal se zase plazit za Kamenáčem a Kamenáčovy ostruhy vytloukaly Bílému oblaku do žeber "Domove, sladký domove". Kamenáč zašilhal po nebi, a když uviděl, jak blesk míří do obrovského kaučukovníku, vyrazil šedákovi do boků "Starého tuláka", a jak blesk rozštípl strom, proskočil. A zase ty dvě půlky vyskočily a zaklínily hada. Tentokrát Kamenáč nezastavil kvůli zdvořilé konverzaci, ale uháněl, až se kouřilo, a v době, kdy se hadovi podařilo strom rozprsknout, byl už Kamenáč míli vpředu a měl vyhlédnutý další strom.

Správně si skok načasoval potřetí a počtvrté a popáté a už počítal, že má výhru v hrsti, když vtom bouřka přestala, jako když utne.

Tentokrát to vypadalo mizerně, a když už ho ten ohromný had skoro měl, zkusil Kamenáč zoufalou možnost. Otočil se s Bílým oblakem dokola na místě velkém jako příspěvek do kostelní sbírky a honem zakličkoval zpátky k hadímu ocasu. Veliký Joe sebou švihl dokola, hlavou se ohnal po Kamenáčovi a chňapl po něm. Kamenáč se v sedle vyklonil, popadl hadí ocas a strčil ho tomu ohromnému sprostáku plazovi do čelistí, zrovna když se svíraly jako tchyni, která se vzteká.

Když veliký Joe zjistil, že si ukousl vlastní ocas, dožral se ještě víc a začal ocas kousat, žvýkat, žmoulat a polykat. Aby ho povzbudil, začal na něho Kamenáč volat všechny nadávky, na které si dokázal vzpomenout, a ještě další, co na místě vymyslel. Veliký Joe, když zjistil, jaké má o něm Kamenáč skutečné mínění, byl tak bez sebe vzteky, že mu bylo jedno, co dělá, a polykal si ocas pořád dál, až se za chvíli dopolou spolykal.

Kamenáč v roztomilostech pokračoval a had se hltal dál. Kamenáč dostal náhlé vnuknutí, z brašny u sedla vytáhl hrncí hořčice a namazal hada, aby to uspíšil.

Kamenáč toho ohromného hada porazil. Když had ochutnal hořčici, hltal se dál, a jak si spolkl poslední zbytek, nezůstalo z něho nic.

Veliké závody

Kamenáč Bill objevil, že umí běhat, teprve v tom roce, co byly veliké lesní požáry. Kamenáč nikdy pěšky nechodil, když se mohl svést, a bylo o něm známo, že přehazuje nohu přes sedlo, i když chce ven na záchod. V tom roce, co byly veliké lesní požáry, to přece jenom musel zkusit po svých, poněvadž Bílý oblak zavětril a už byl ten tam a Kamenáče nechal požáru zrovna v cestě. Přišel rovnou na něho, plazil

se, prskal, syčel a burácel. Dlouhé hnědé kníry mu to ožehlo a spálilo zadek kalhot. Kamenáč poprvé vyzkoušel svoje nohy. Šlo mu to tak rychle, že než si uvědomil, co dělá, odkopával si z cesty králíky a řval: "Všechno z cesty, ať může utíkat, kdo umí!"

Oheň přeskakoval po trávě a po stromech, hučel a prskal, a Kamenáč utíkal k usedlosti ještě rychleji. Tam odtud ho pozorovali a povzbuzovali, a když běžel podél svahu kopce viděli, jak za ním uhání černá postava a měří s ním krok. Najednou Kamenáč vyrazil kupředu a černého nechal za sebou padesát yardů, potom sto a pak dvě stě. A když dorazil na farmu, ještě celý uřícený, černá postava nikde v dohledu nebyla.

"Kde je ten negr, co byl za tebou?" ptali se ho potom.

"Negra vem čert!" povídá Kamenáč. "To nebyl žádný negr! To byl můj stín!"

Třebas běhání neměl rád o nic víc než předtím, rozhodl se Kamenáč, že udělá díru do světa a vyhraje veliké závody ve Stawellu. Sehnal si trenéra, chlapíka, kterému se říkalo Guana Joe. Byl to starý profi běžec a přišel ke své přezdívce kvůli tomu, že vařil ještěrky na olej a tím pak svoje běžce masíroval. Guana Joe byl hubený, měřil šest stop, když zvedl hlavu, a hodně se držel stranou. Musel, poněvadž ten leguání olej páchl.

Kamenáč a Guana podnikli turné po venkovských přeborech a Kamenáč dobíhal přede všemi zrovna jen o dvě kapičky oleje, aby měl ve Stawellu dobrou značku jistou. Aby nebyl moc rychlý a nebylo to kruté, běhal Kamenáč s olovem v holínkách, ale ani pak by ostatní běžci pach z jeho zad neucítili, kdyby se nepřinutil zpomalit tím, že úporně myslel na to, oč by to bylo hezčí, jet těch sto třicet yardů na koni. Jenom jednou začal Kamenáč předbíhat svůj stín a hned uviděl Guanu mávat rukama jako někdo, kdo z roztržitosti vlezl do mraveniště a tak včas zpomalil.

Když měl Kamenáč před velikými závody běžet na jednom venkovském přeboru, vypadal, jako by potřeboval dát značku o patnáct yardů dopředu, a sázkaři proti němu sázeli sto ku jedné. Guana Joe se spoléhal, že to vyskočí až na dvě stě ku jedné, až si sázkaři představí, jak se ve Stawellu Kamenáč ve starých gatích se záplatou na zadku a v holínkách vybatolí na svůj první velký start. Kamenáčovi i Guanovi jazyk cvakal jako krámská kasa, když o se tom bavili.

Nepočítali s tím, že na tom venkovském přeboru bude startér zacházet s pistolí tak nedbale.

"Na místa! Připravit!" povídá. Kamenáčův zadek namíří do nebe. Pistole namíří Kamenáčovi do zadku. Vyjde rána a koudel zasáhne terč. Kamenáč zařve, oběma rukama se chytne za kostrč a vyrazí. Pádí tak rychle, že jeho stín uběhne jenom třicet yardů, než Kamenáč před ním a před ostatními protrhne cílovou pásku.

Potom už hra začíná vysoko. Když dojde na Stawell, má už Kamenáč značku o sedmdesát vzadu. Ale Kamenáč s Guanou neházejí flintu do žita. Před prvním startem vmasíruje Guana do Kamenáče galon plaziho oleje, a když přijde Kamenáč na značku, dva jeho soupeři si čichnou a zblednou. Když pistole třeskne, Kamenáč bleskově vyletí z jamek, tříská do země, kolena vyhazuje vysoko. Běží tak rychle, že si vyběhne z holínek, a páskou proletí dřív, než jeho stín urazí dvacet yardů. Ale doběhne jenom druhý, o pět yardů za soupeřem. Utíká ještě padesát yardů za cíl a zabrzdí akorát před velikým kaučukovníkem. Před semifinále napláca Guana Joe do Kamenáče dva galony oleje, a když Kamenáč přijde na značku, dva druzí běžci zezelenají a na tribuně, sto padesát yardu dál, si staré dámy cpou kapesníčky k nosům. Kamenáč vypadne z jamek, tluče do dráhy, jede jak linka v sešitě. Letí tak rychle, že mu nohy splývají jak fata morgána. Vyběhne si nejdřív z holínek a pak z gatí a do cíle dorazí v podvlikačkách, dřív než jeho stín udělá deset yardů. Ale je zas jen druhý a o pět yardů za soupeřem. Utíká ještě šedesát yardu za páskou a zarazí se těsně před velikým kaučukovníkem.

Do finále se Kamenáč kvalifikuje, ale sázkaři proti němu nabízejí sto ku jedné. "Ať mě předou na kolovrátku!" povídá Kamenáč.

"Ať mě olemujou a na noc podkasají, jestli nedostanem náter!" "Ať jsem grošovatej, jestli dostanem!" povídá Guana. "Dostal jsem nápad."

Pak zavře pusu jak zaděnka v písečné bouři a nic už neřekne. Před finálem namíchá do oleje terpentýn a napleská toho do Kamenáče pět galonů a tentokrát zezelenají tři běžci, když se Kamenáč vybatolí na start, a na tribuně si mladé dámy zrovna tak jako staré připlácnou k nosu kapesníček.

Guana tiše pustí Kamenáčovi do zadní kapsy krabičku voskových sirek a pak zmizí za křovím a vezme si

na mušku Kamenáčův zadek, když předtím do pušky naládoval salnitr. Jak startér vypálí, zmáčkne spoušť v jednom čtvrtmžiku hadího oka. Sirky chytanou, a když je Kamenáč ucítí pálit, myslí si zas, že utíká o život před velikým lesním požárem. Z jamek je venku dřív než blesk utržený z řetězu, dupe do země jako stádo divokých koní, buší jak beranidlo. A co víc, jak to Guana plánoval, ohněm se terpentýn a olej rozehřeje a teče Kamenáčovi prostředkem zad dolů. Ten řve a letí teď tak rychle, že si nejdřív vyběhne z holínek, potom z gatí a konečně i z podvlíkaček, a za čáru dorazí dřív, než se jeho stín narovná. Ale i tak je to těsně a rozhodčí ho uznají o malý chloupek.

Kamenáč pádí ještě šedesát yardů za textil a už leze na vršek velikého kaučukovníku, kvůli všemu tomu ještěřčímu oleji, co do něho Guana napleskal. Teprve za hodinu to vyprchá natolik, že může slézt a jít si pro šerpu a pro peníze z výhry.

Mimo ty prachy za první cenu sklidili Kamenáč a Guana pár tisíc na sázkách, a tak profi běhání nechali. Za jedno taky proto, že Kamenáčovi teď dali značku o sto yardu dozadu, a jak povídal, žádné puchýře na zadku nedokážou člověka přimět, aby odtamtud vyhrál. Dokonce odmítl i nabídku třiceti liber týdně za exhibice, poněvadž podle něho jediný způsob, jak urazit jakoukoli vzdálenost přes deset yardů, je na hřbetě koně, i když si po Stawellu měsíc na koně sednout nemohl. A ještě dva měsíce vybíral Guana Joe pinzetou Kamenáčovi ze zadnice kousky salnitru.

Krajina moc studená

Kamenáč Bill několikrát unikl hladovým dingům jenom o vlásek, když se v tom roce, co bylo hodně sněhu, vydal do Monara hledat zlato. Prvně k tomu došlo, když si přestal cpát fajfku a zjistil, že se nemůže pohnout ani o palec. Trvalo chvilku, než mu došlo, co se to stalo. Jeho stín mu přimrzl k zemi. Párek hladových dingů, tak vyzábělých, že vrhali jenom jeden stín, se v tu chvíli přiblížil a chystal se ho zadávit, a protože Kamenáč neměl ani pušku, ani zálesácký nůž, byl by nebožtík, nedostat nápad, aby škrtal sirky a házel je na svůj stín.

Kamenáčovi už zbývala poslední sirka a dingové už si olizovali kotlety, když se sníh rozehřál zrovna tolik, aby se Kamenáč mohl utrhnout a uvolnit. Bylo to o vlásek, poněvadž se ozval zvuk, jako když se trhá kaliko, jak se Kamenáč napjal a zjistil, že je volný. Fakticky už byl potom jeho stín vždycky trochu otrhaný a neměl ty hladké linie jako stíny jiných chlapů.

Kamenáč potom pořád s sebou nosil spousty sirek a fotku jednoho starého kámoše, který ho nechal na holičkách a štípl mu portmonku, zrovna když je potkalo štěstí. Kdyby nic jiného, ten obrázek byl lepší nežli sirky - jak se na něj Kamenáč podíval, rozpálil se vždycky tak, že za pár vteřin stál v louži, ze které šla pára.

Jako vedlejší činnost si Kamenáč chytal do pastí králíky. Nejdříve je vždycky stahoval a vyvrhoval, ale později uprostřed zimy zjistil, že nepotřebuje než je na pár hodin vyvěsit a vítr tu práci udělá za něj zrovna tak čistě. Kolikrát musel Kamenáč plamen svíčky ulomit, aby zhasla, když šel večer spát.

Když se Kamenáč večer usadil v chatě, pár tisíc divokých psů obvyčejně utvořilo kolem ní kruh a v šestnácti tóninách vylo na měsíc. Dingové nejdřív vyli vždycky tak hlasitě, až se střecha třásla, ale s postupem zimy jejich nářky slábly, až jednou přestaly vůbec, i když Kamenáč viděl, jak se jim chřtány pohybují. Šel si lehnout a už na to nemyslel. Ráno vyrazil ven, aby se dal na svém dílci do práce, a vtom si rozbil hlavu o zamrzlé vytí dingů.

Rána to byla ošklivá, ale Kamenáč té zkušenosti později dobře využil. Uprostřed zimy si nitroglycerínem prostrlel cestu skrz led až do říčního dna, kde počítal, že je zlato. Břehy té řeky byly příkré jako tahy písmene V a dingové teď obvyčejně lemovali příkré vršky těch břehů a pokukovali hladově po Kamenáčovi při práci.

Jednou večer udělali kolem chaty kruh a kousek po kousku ho začínali stahovat. Kamenáč spustil z vinčestrovky a pár jich prošpikoval, ale uvědomil si, že na všechny ty divoké psy nemá kulí dost. Škrábal se nad tím problémem na hlavě, až si prsty vjel na jizvu od psího vytí. "To chce jen rvát!" povídal si a

vyběhl z chaty.

Udělal kolem chaty pár pěkných okruhů a přitom řval ze všech sil. Pak se spustil na všechny čtyři a lezl kolem dokola a přitom pořád hulákal. Moc zdvořilé to nebylo, co dingům povídal, a slova taky zamrzala déle, než kdyby byla mírnější, ale stejně v deseti minutách stála kolem chaty vysoká zeď ze zmrzlých slov a ta držela dingy na distanc.

Když zdivočelí psi vrazili do té zdi, naštváli se, o kus couvli a nařídili si hlavy nahoru. Kamenáč ovšem neslyšel ani slovo, ale stejně mu nadělali moc nepříjemností. Z jejich páchnoucího dechu zmrzl nad chatou tuhý plát a Kamenáč pak většinu noci kašlal. Za noci dingové vyčenichali Kamenáčovu zásobu nitroglycerínu a třaskavin a spolykali je. To ho spolu s ostatním přivedlo k rozhodnutí prásknout do bot. Osedlal si šedáka Bílého oblaka a v čilém klusu vyjel po dně řečiště. První půlhodinu nebylo po psech ani památky a Kamenáč už myslel, že je v bezpečí. Moc si s tím na žádný pád hlavu nelámал, poněvadž jen málo dingů se mohlo měřit s jeho šedákem.

Kamenáč nepočítal s tím, jak jsou dingové lstiví. Domysleli si, že při otevřených závodech by se k Bílému oblaku nedostali blíž, ale že ho můžou dostat ze zálohy. Jak Kamenáč chvátal podél řečiště, dost brzy dingy vystopoval půl míle před sebou, jak lemují oba břehy a čekají, aby seběhli a odřízli ho.

Kamenáč vsadil na rychlost. Pobodl Bílého oblaka ostruhami do slabin. Přikrčil se mu ke krku. Bičíkem mu bubnoval do slabin. Ostruhy do něho pohřbil až po držadla. Šedákův krok se prodloužil a zrychlil, až byl rozmazaný. Každou minutu byla zima větší a v koutcích úst se Kamenáčovi i Bílému oblaku dělaly rampouchy a ty je brzdily. Dingové zvedli čumáky k nebi, mlčky zavyli a pak vyrazili po břehu dolů jako šedivé bystřiny.

Kamenáč viděl, že jim neujede. Rampouchy se už couraly po ledu na říčním dně. Zrovna včas si Kamenáč vzpomněl na ty třaskaviny a želatinu, co psi spolykali. Dojel s šedákem skoro až tam, kde by se setkal s dingy, a pak se rychle otočil s koněm kolem dokola a uháněli nazpátek. A teď zabodával ostruhy až po paty a bičík tloukl šedákovi do žeber jak hrom. Byl tři sta yardů daleko, když dingové do sebe vrazili, třaskaviny se vznítily a odpálily všechen ten nitroglycerín. Žádný zvuk slyšet nebylo, ale do ledu to udělalo díru jak cirkusový stan a pár tisíc dingů vyletělo k nebi.

Když to Kamenáč uviděl, otočil Šedáka a vrátil se tam. Díra měla šířku stovky stop a hloubku padesáti. Břehy byly tak příkré, že se po nich vylézt nedalo, a zdálo se, že je Kamenáč v pasti. Slezl s šedáka a nakukoval do kráteru. I když mu později byl důvod jasný, Kamenáčovi teď vrtalo v hlavě, že nikde kolem nevidí ani kousek dinga. Aby si vyzkoušel, jak je to daleko přes tu díru v řečišti, mrskl tam veliký kus ledu. K jeho překvapení led na dno nedopadl, ale zůstal třet ve vzduchu. Byla taková zima, že zamrzala už i zemská tíže. To Kamenáče přivedlo na nápad a rychle začal házet kusy ledu přes díru. Zanedlouho si udělal most a mohl po něm šedáka převést na druhou stranu.

Můžete na to vzít jed, že se nezastavil, aby obdivoval krajinu, poněvadž neměl ponětí, jak dlouho zůstane zemská tíže zamrzlá. Fakticky se akorát tak dostal na druhou stranu, než začali z nebe padat dingové a kusy ledu.

Báječný pes

Jaký už Kamenáč byl, míval svého času některé po čertech dobré psy. Starousedlíci se rozcházejí v mínění o tom, který z těch psů byl nejlepší. Jen pár se jich sází, že to byl Kamenáčův ovčák Bluey, ale druzí zase říkají, že Bluey byl jenom pes, který sebou uměl hezky rychle mrsknout, ale rozumu neměl, co by za řeč stálo, a nedá se vůbec srovnávat řekněme s Kamenáčovou fenkou Peggy.

Právě kvůli tomu vypadal jednou Kamenáč dost hloupě, když se tenkrát u "Pošlého dinga" chlubil, jak je Bluey bystrý. Kamenáč vykládal chlápům v hospodě, že Bluey má rozum skoro jako člověk a že rozumí všemu, co se řekne. Chlapi to nechtěli spolknout a Kamenáč, aby jim ukázal, hodil psovi penny a řekl mu, ať jde k pekaři a koupí žemli.

Bluey vzal peníz do tlamy, vypálil k pekaři, mrkl do výkladu, vrátil se na půl cesty a penny zahrabal.

"Zkusím to s ním znova," povídal Kamenáč a vytáhl další penny.

Bluey peníz zahrabal k prvnímu. To už Kamenáčovi rudly tváře, jak si ho chlapi všichni dobírali, ale vytrval a hodil Blueymu další čtyři mince. Bluey první tři zahrabal, ale když dostal čtvrtou, vyhrabal ostatní a se všemi šesti v tlamě vyrazil k pekaři a vrátil se s pytlíkem žemlí. Když se Kamenáč a kumpáni podívali do pekařského výkladu, uviděli tam ceduli:

"Žemle za penny - sedm za šestipenci."

Pár starousedlíků připouští, že tohle bylo od Blueyho hezky bystré, ale stále hájí Peggy. Ani to, co dokázal Bluey, když byli s Kamenáčem u "Smrdutého tchoře", nezmění jejich mínění. To u "Smrdutého tchoře" se Kamenáč dostal s jiným honákem, zvaným Prasečák Harry, do hádky, kdo má nejchytřejšího psa v celém zálesí. Seděli tenkrát v hospodě a vsadili se před hostinským každý o dvacet liber.

"Nejdřív mouchy!" povídá Prasečák. "Ty začneš!"

Kamenáč položí prázdnou pivní láhev na pult a hvízdne na Blueyho. Ten lokál byl plný masa řek, ale v půlminutě, jenom co párkrát štěkl a chňapl jim po nohou, když mu letěly nad hlavou, zahnal je Bluey všechny do láhve a seřadil je tam, že pochodovaly na místě a bzučely o překot.

Prasečák, hubeňour tak holohlavý, že neví, kde přestat, když si někdy myje obličej, neřekne nic a položí na pult tři láhve od piva. Hvízdne na svého psa Darkyho a dřív než do půl minuty jsou masařky v jedné láhvi, larvy ve druhé. Kdyby jen to, ale masařky bzučí víc než kdy jindy a chlapi to přičítají těm příkořím, která utrpěly. Třetí láhev vypadá, jako by v ní nic nebylo, až ji někdo zvedne a zaneske ke dveřím, kde je líp vidět. Muší bzukot vychází z té láhve!

To ovšem znamenalo jedna nula pro Darkyho, ale Kamenáč nedával najevo valný zájem.

"Teďka včely!" povídal Kamenáč a namířil si to ven. "Viděl jsem jeden roj, když jsem šel dneska kolem. Ty začneš!"

Po menším shánění narazili na roj, který poletoval po pasece.

"Vyber královnu, Darky!" povídá Prasečák a položí na zem prázdnou škatulku od sirek.

Darky dostane trošku zabrat, ale uteče sotva pět minut, než čapne královnu a sám zavře škatulku.

Je jasné, jakou důvěru má Kamenáč k Blueymu, když ani nenachystá škatulku a jen mu řekne, aby se do toho dal. A Bluey, ten se zřejmě chce vytáhnout po porážce v lokále, kde to s Kamenáčem vzali trošku na lehkou váhu. Zmizí jak blesk, zrovna co si pár kumpánů povídá, že co nevidět musí začít pršet, poněvadž je začíná zlobit revma.

Dřív než by stačil pes čistě vylízat misku, vrátí se Bluey s párem plechovek od benzínu, postaví je a pustí se za rojem. Roj, který už má královnu zase zpátky, drobet vyvádí, ale co je to proti tomu, co se stane v příštích pěti minutách! Paseka je plná včel a Bluey po nich řáá a vrčí a honí je kolem uschlého gumovníku a plechovek od benzínu. Za chvíli se chlapi vytrhnou a zjistí, co se děje. Bluey nutí včely, aby odnášely med z hnízda v gumovníku a ukládaly ho do jedné plechovky. Co se týče druhé plechovky, ta je brzy plná žihadel. To byl Blueyho nápad, jak pomoci chlapíkům s léčením revma.

Po tomhle kousku byli na tom Darky i Bluey stejně a Kamenáč s Prasečákem se zrovna chystali házet minci, kdo z nich má vybrat rozhodující utkání, když v tom začalo lít jak z třístagonalových nádrží a ještě k tomu blesky. Všichni se na pár hodin přestěhovali do hospody.

Potom déšť přestal a Kamenáč s Prasečákem se znova chystali, že budou házet mincí, když dovnitř vpadl chlapík a řekl, že Kamenáčův a Prasečákův dobytek se pomíchal dohromady. Někdo pak přišel s nápadem, aby se utkání rozhodlo podle toho, čí pes dokáže rychleji oddělit dobytek svého pana.

"Já jsem pro," povídá Prasečák. "Darky by mou značku poznal i o půlnoci v tunelu!"

"Já jsem pro," povídá Kamenáč a dodá, aby se nenechal přetrumfnout, "Bluey by mou značku poznal i na podrážkách tvých holínek!"

Kamenáč s Prasečákem pak vyrazili. Když došli ke stádu, zdalo se, že oba trošku přestřelili. Dobytek totiž běhal v lijáku sem tam a bláto ho obalilo od hlavy, až po kopyta.

"Ještě jsem neviděl, aby byl Darky vedle," řekl Prasečák. "Však on Bluey na něco přijde," řekl Kamenáč. Oba poslali psy za dobytkem. Darky se podíval na krávy a hnál se k nim. Bluey se na ně podíval, a pak se úprkem pustil opačným směrem.

"Tvůj pes zahodil flintu do žita, Kamenáči!" řekl Prasečák a většina kumpánů s ním souhlasila.

"Bluey se za něčím pustil," řekl Kamenáč neznepokojeně.

"Ale to bude muset přijít s něčím pořádným," povídal Prasečák a začal povykovat a vykřikovat.

"Darky, ty nádherný psisko! Ty koumáku!"

Darky běhal od zvířete k zvířeti, stavěl se na zadní nohy a olizoval bláto, aby viděl značku.

"Darky vyhraje levou rukou!" prohlásil pak Prasečák. "Můžeš zaplatit už teď, Kamenáči!"

Chlapi začali říkat totéž, ale Kamenáč se jen usmál a povídal: "Ještě Blueyho neporazil!"

Darky čistě olízal značky šesti bulíkům, dřív než by si kluk v zimě stačil umýt obličej, a Prasečák i kumpáni provolávali slávu.

A pořád ještě ani památky po Blueym, který byl pořád ještě někde v houští.

"Je to hanba, vzít ty peníze," povídá Prasečák a nafoukne se trochu víc. Zrovna se chystá ještě něco dodat, když vtom se ozve v houští dusot a praskot, jako by tudy někdo hnál veliký houf dobytka. Vřsky keřů se třesou a uschlé větve na zemi praskají a je slyšet, jak si Bluey může hlavu uštěkat.

V pár vteřinách vyrazí Bluey na paseku, před sebou houf pěti set mravenečníků. V mžiku Bluey rozsadí všech pět set mravenečníků po pařezech a už tvrdě pracují, jak Bluey kolem nich prohání dobytek.

Mravenečníci mají dlouhé jazyky, aby mohli vylizovat mravence, a samo sebou že olizování bláta s dobytka vezmou zkrátka.

Bluey ovšem vyhrál o pár tun bláta a Prasečák i kumpáni přiznali, že je to nejchytřejší pes v celém zálesí - aspoň pro tentokrát.

Chrápající treska

Kamenáč Bill býval náruživý rybář a ta doba, co byl trosečníkem u pobřeží Queenslandu, by v jeho životě byla nejlepší, nebýt té chrápající tresky.

Co Kamenáč na tom ostrůvku na Velké skalní bariéře dělal, není docela jasné. Někteří starousedlíci tvrdí, že Kamenáč plul za velikých povodní na palubě kolového parníku po řece Darling a že ho to spláchlo přes Velký vodní předěl.

Na tom ostrůvku v Skalní bariéře měl Kamenáč báječné časy, dokud se neobjevila ta treska, co chrápala. Rybařením byl posedlý a ryb v těch končinách bylo tak nacpáno, že jim žábry rostly šikmo, aby mohly dýchat nahoru a dolů místo do stran. Kamenáč jim musel po hřbetech ujít kolem padesáti yardů, než našel dost vody, aby tam mohl pustit hák.

Jako šňůry Kamenáč pochopitelně používal nevydělané kůže, která vydrží všechno. Jediná potíž byla v tom, že když se namočila, natahovala se tak, že tou dobou, kdy Kamenáč ryby dostal z vody, byly už leklé sešlostí věkem. Kamenáč si nachytl pár elektrických úhořů, dal je do tůňky a napojil je na šňůru. Proud ji ohříval a smřšťoval se potom tak rychle, že když ryby se zasvištěním přistály na písku, byly už vyvržené a uzené a někdy, když zrovna byli električtí úhoři na Kamenáče hodně vztekli, docházely ryby už uvařené.

Později na tu práci Kamenáč používal elektrických rejnoků. Měli ve zvyku postavit se na ocas a vypadat jak železniční návěští. Kamenáčův ovčácký pes Bluey jednou slídl kolem, očichal jednoho rejnoka, zavyl a udělal takový skok střemhlav do moře, že musel Kamenáč provést tři ohromné skoky, aby ho dostal ven. Kamenáč uměl skočit dobrých šedesát yardů, ale když viděl, že nedoskočí, ve vzduchu se obrátil a skočil zpátky na ostrov. Úmyslně strčil nohu do rejnočí tůně, a jak dostal ránu a zabořilo to, doskočil dobrých třicet yardů dál, dostal se k Blueymu, vyškubl ho za obojek, zrovna když se ho pár pilounů chystalo zhltnout, a skočil zase zpátky a jen si omočil podrážky holínek.

Až do teďka lovil Kamenáč na šňůru jen z ruky, ale pak si usmyslel, že to zkusí na prut. Kokosové palmy byly moc tlusté i na takového siláka jako Kamenáč, a už pomýšlel na to, že si chytne mečouna kvůli ostnu, když v tom dostal ohromný nápad. Odkrokoval si ostrůvek a zjistil, že měří čtyřiapadesát prutů krát třináct. Usoudil, že jeden může postrádat, i když se tím ostrůvek trochu zúží.

Na ten prut pak nachytl Kamenáč tolik ryb, že se mu za měsíc žaludek zvedal a klesal s přílivem a odlivem, a musel se přestat holit, poněvadž mu šupiny otupily břitvu.

Asi tou dobou se objevila ta ohromná treska, co chrápala. Byla tak obrovská, že se Kamenáč musel podívat dvakrát, aby ji viděl celou. Černá byla jak melasa a tlamu měla velikou jak vrata do stodoly. Jako většina velkých tresek na Skalní bariéře byla hrozně zvědavá a poulila oči na všecko, co Kamenáč dělal. Připlula těsně k ostrůvku, postavila se na ocas skoro až z vody ven a oči z ní trčely jako nadměrně velké rejstříky na varhanech.

Kamenáč toho měl brzy dost a hodil jí návnadu. Treska se ušklíbla a bezvadně hák spolkla. Kamenáč už si myslel, že ji má, ale ohromná treska se nedbale obrátila naruby a vyhodila hák, dřív než stačil Kamenáč zapnout na rejnoči tůň. Pak se treska zase obracela rubem dovnitř, až byla opět sama sebou, otevřela velikou tlamu a začala na všechny své zuby zvíci náhrobního kamene kvokat jako na xylofon.

Kamenáč to pak ještě párkrát zkusil, ale vždycky to dopadlo stejně. Ten den už toho nechal, ale to ještě velikou tresku neslyšel naposledy. Ryba se na noc usadila do velké díry u ostrůvku a začala chrápat.

Kamenáč potom říkal, že tábor stříhačů ovcí na Boží hod odpoledne proti tomu není nic. Tahle ohromná treska pět minut vtahovala dech a sedm minut vychrapovala. Kokosové palmy se třásly a rejnoci se pokoušeli nacpat si svoje špice do uší.

Kolem půlnoci si Kamenáč zoufal. Připlaval k té ohromné tresce a pustil do ní hák. Ryba ho vdechla, vzala většinu šňůry, a pak se ve spaní obrátila naruby a hák vyhodila. Šňůra vyšla ven s uvázanou smyčkou věrných milenců a treska zůstala naruby a chrápala hůř než předtím, ve třech stupnicích.

Kamenáč udělal to poslední a hodil tresce do tlamy svou harmoniku, poněvadž usoudil, že když už má zbytek noci poslouchat kravál, může být ten kravál aspoň muzikální.

Treska hrála "Kolébku byl mi oceán" a Kamenáč konečně mohl usnout a přitom si gratulovat. Jenže to bylo trochu předčasné, poněvadž tresčí hudba zruinovala rybolov. Druhý den všechny ryby seděly kolem a poslouchaly koncert, blouznily a nic jiného nevnímaly.

Kamenáč byl tak bez sebe, když mu nechtěly brát, že šňůru nejdřív strčil do rejnoči tůně a pak ji hodil tresce, která sice byla vzhůru, ale neobtěžovala se obrátit zpátky lícem ven. Návnadu vzala, zavřeštěla, úplně vyskočila z vody ven a začala se honit za ocasem dokolečka. Hrála teď "Na vlnách oceánu žít", jenomže na harmonium. Přitancovala na ocase k ostrůvku a vylezla na břeh.

Kamenáč usoudil, že je na čase, aby si šel zaplavat, a skočili tam s Blueym střemhlav. Treska začala na ostrůvku roztrískávat kdeco a byla by toho většinu skopala do moře, nestrčit ploutev do rejnoči tůně. Dostala takovou dvojitou ránu, že z harmoniky teď byly elektrofonické varhany a treska hodila do tůně šestipenci nazpátek. Ten otřes ze studené vody ji zas přivedl k rozumu, obrátila se lícem ven a vyhodila hák a harmoniku.

Potom si zalezla do své díry a pár dní trucovala. Dávala si přitom pozor, aby byla správnou stranou ven. V té době se Kamenáč dal zase do rybaření. Vždycky se mu zdálo, že dál od ostrova vypadá rybolov líp, a tak si postavil člun. Měl pravdu. Některé ryby, co chytil první den, byly tak velké, že je nemohl do člunu vytáhnout. Musel člun stáhnout k nim dolu.

Třetí den si treska začala zas dělat svoje. Slídila kolem dokola, oči na stopkách jak věšák na klobouky, a když se Kamenáč spouštěl s člunem k jedné velké rybě, treska si vzpomněla a zlomyslně připlula a překousla mu šňůru. Kamenáčův člun šel potom ovšem ke dnu.

Teď už byl Kamenáč na tresku tak našťvaný, že si špičky knířů užvýchkal, když vymýšlel, jak ji dostat. Co si tak v té své bedně všecko přemítal, moře trochu povystoupilo a ostrůvek se začal houpat. Ta ohromná treska mu uvolnila kořeny. Tohle a pak to, že prut, na který lovil, byl nejlehčí, s jakým kdy zacházel, přivedlo Kamenáče na nápad, že kdyby mohl ostrůvek uříznout úplně, dalo by se s ním pak plout, dala by se chytit ta treska, co všude strká nos, a dalo by se plavit do civilizace, i když s tím by si dal na čas.

K ostrůvku připlavalo hejno pilounu a Kamenáč uvažoval, že je co nejdřív zaměstná. Na hák se nechtěli ani podívat, i když se je Kamenáč pokoušel navnadit vším, co bylo po ruce. Ale když se Kamenáč s Blueym šli směřovat, pilouni se hnali ve vodě za nimi a hlady si cucali všechny zuby. Kamenáč se zamyšleně díval na Blueyho, když tu dostal lepší nápad. Rozehrál všechny kokosy a olej vylil kolem ostrůvku.

Pak se potopil a plaval k pilounům. Hned jak za ním vyrazili, až jim pily svištěly, zamířil Kamenáč ke břehu. Když narazili pilouni na olej, nemohli se zastavit a vyletěli až na písčinu. Jediný háček to mělo, že se Kamenáč vždycky svezl taky, a jak se o štěr s pískem odřel, to nikomu ani nepřál. Nikdy už potom neměl tu pleť a od té doby se mu dvakrát denně s přílivem a odlivem vrásčila.

Zatímco Kamenáč tohle podnikal, treska byla zvědavostí celá pryč, až vstávala na špičce ocasu z vody a oči jí trčely ven jak teleskopy.

Když Kamenáč takhle pochytil padesát pilounů, rázně jim všechny pily ohnul doprava, než je zas pustil. S tím zahnutím, co jim udělal, plavali pilouni dokolečka ve směru hodinových ručiček a každou chvíli vrazili do ostrůvku a prořízli mu kus kořenů.

Asi za měsíc, když treska v té době zase začala chrápat, plul už Kamenáčův ostrůvek volně. Teď byl Kamenáč připraven, že to té ohromné tresce oplatí. Nejdřív si sundal flanelovou košili a kalhoty a uvázal je jako plachty na kmen největší palmy. Vytáhl rejnoky a největšího zmrazil, až byl ztuhlý, aby ho použil jako kormidla. Potom začal plout kolem slídivé tresky. Aby tu podívanou zpestřili, začali Kamenáč s Blueym tancovat dokolečka a treska rozčilením málem přepadla naznak do vody.

Kamenáč opsal kolem té čmouchavé tresky celý kruh a ta otáčela hlavou dokola, aby viděla, co to Kamenáč dělá. Kamenáč obeplul ještě pár kol a do toho dělal kotrmelce a vykrúcal. Kdyby nic jiného, aspoň ty veliké rybí oči vylezly víc než kdy jindy, ale to mohlo být tím, že se jí vzduchová trubice trochu zkroutila. Po dalším půltuctu kol uslyšel Kamenáč to, na co pořád čekal. Ozvala se hromová rána, jak se tresce zlomil vaz.

Kamenáč potom plul podle pobřeží do Brisbane a zastávku si udělal vždycky, když uviděl pěkné místo na ryby. U Rockhamptonu měl trochu potíže, když se mu hejno plakar pověsilo na ostrůvek a drželo ho. Kamenáč musel vodu pod ostrůvkem zmrazit. Plakary dostaly oznobeniny, a jak vrtěly prsty u nohou, ostrůvek plul kupředu ještě rychleji než předtím.

eBook Info

Creator:

Dal Stivens

Title:

D. Stivens- Kamenáč Bill

Date:

5.11.2000